

debitas. [Et in concilio Constant., session. 8, damnatur error Wicleph, qui dicebat decimas tantum esse voluntarias eleemosynas, quas populus pro arbitrio negare potest sacerdotibus male viventibus. Rationem autem et antiquitatem hujus præcepti explicabimus commodius capitibus sequentibus.]

CAPUT X.

AN PRÆCEPTUM DECIMARUM NUNC SIT JURIS DIVINI, VEL TANTUM ECCLESIASTICI?

1. *Notanda est sententia Andr. Hispan. et Rebuff.* — Suppositis his quæ in superiori capite diximus, vix relinquatur huic quæstioni locus: solet tamen latissime tractari, et ideo non possumus omittere quin breviter illam attingamus. Canonistæ itaque contendunt esse de jure divino, quod aliqui etiam naturale vocant. Inter ipsos vero duæ sunt opiniones. Prima affirmat esse simpliciter de jure divino hoc præceptum, tam quoad personales, quam quoad prædiales decimas. Hæc fuit opinio Innocentii, in Rubrica de Decimis, et in c. ult. de Parochiis, quam secuta est Glossa in c. 4 de Decimis, in 6; et Archidiaconus, in c. *Decimæ*, 19, q. 1, et in c. *Quicumque*, ubi etiam Glossa, 16, q. 7; et Anton. de Butrio, in c. *Parochianos*, de Decimis; et esse communem sententiam Canonistarum ait Tyndarus, tractatu de Decimis, quæst. 2, n. 36, et eam constanter sequitur Andr. Hispan., tract. de Decimis, § 2, ubi sentit fuisse præceptum naturale et morale, et esse immutabile, etiam quoad quotam, per ecclesiasticam potestatem. At vero Rebuff., in tract. de Decimis, q. 1, n. 9 et 10, declarat non esse de jure naturali, sed de jure divino positivo, dictante ratione naturali. Fundantur præcipue in aliquibus decretis canonicis, quæ ita loqui videntur sub tit. de Decimis, ut in cap. *Parochianos* ait Papa: *Cum decimæ non ab homine, sed a Deo sint institutæ, tanquam debitum exigere possunt.* Et cap. *Tua nobis* dicitur: *Decimæ, quas Deus in signum universalis dominii sibi reddi præcipit;* et idem in c. *Cum non sit*, et 16, q. 1, c. *Decimas*, et c. *Revertimini*, cum similibus, et in c. *Decimas*, et c. ult. ejusdem caus., et q. 15, et c. *Majores*, 16, quæst. 7, c. *Quadragesima*, de Consec., d. 5, ex Gregorio; idemque habet Ambrosius, serm. 33 in fer. 2 post Dom. 4 Quadrag., et clarius serm. 34, et habetur cap. *Nam qui*, 16, q. 2, et cap. *Quicumque*, 16, q. 7.

2. *Sententia asserens præceptum solvendi decimas prædiales esse de jure divino, personales vero, ecclesiastico.* — Secunda opinio Canonistarum est, præceptum solvendi decimas prædiales esse de jure divino, præceptum autem solvendi decimas personales esse tantum ecclesiasticum. Hæc fuit opinio Hostiensis, in Sum., tit. de Decimis, § 7, et in capit. *In aliquibus*, de Decimis: eadem tenet Joannes Andr., in regula *Qui prior*, in Mercurialibus; et Imola, et Florianus, quos refert Tyndarus supra; et Felinus, in cap. *Causam*, de Prescription.; Cardinalis, et Henricus cum aliis, quos moderni referunt, de quibus statim. Hæc opinio videtur orta ex eo quod supra diximus, prædiales decimas fuisse præceptas jure divino legis veteris, non vero personales. Unde sentiunt hi auctores hoc jus divinum, quod nunc obligat ad decimarum prædialium solutionem, esse illud ipsum quod in lege veteri obligavit, et vix possunt exponi, ut solum loquantur secundum quamdam imitationem vel confirmationem, et non formaliter ac per se; nam addunt tale esse illud jus divinum circa prædiales decimas, ut nulla humana consuetudo possit contra illud prævalere, etiam quoad quotam. In personalibus autem id facile admittunt, quia præceptum eas solvendi humanum est.

3. *Quarta assertio: præceptum alendi ministros Ecclesiæ est de jure naturali, determinatio quoad quotam, de jure ecclesiastico.* — Vera tamen sententia est, quæ ex discursu et assertionibus cap. præced. positæ facile colligitur, nempe obligationem alendi ecclesiasticos ministros de jure naturali esse, explicato et confirmato in evangelica lege per Christum ipsum et Apostolos; modum autem, seu determinationem decimæ quoad quotam ad prædictum finem reddendam, in tempore legis gratiæ formaliter esse de jure ecclesiastico, exemplariter autem (ut sic dicam) constitutum esse ad imitationem juris divini legis veteris. Addo præterea, radicaliter seu potestative manasse ex jure evangelico, et potestate a Christo specialiter data. Hæc est doctrina D. Thomæ 2. 2, q. 87, art. 1, ubi satis expresse omnes partes a nobis positas declarat, ultima excepta; idem Quodlib. 2, art. 8. Item etiam est intelligenda sententia Hugonis de S. Victor., de Sacrament., libr. 1, c. 4 et 11, qui dixit decimas ante legem fuisse in consilio, sub lege in præcepto divino, nunc de ecclesiastico; idem Alens., 3 p., q. 51, m. 1, 2 et 3; D. Anton., 2 p., tit. 4, cap. 3, § 5; Ri-

chard., in 4, d. 17, art. 2, q. 7, ad 4; Major, 4, d. 15, q. 4, ad 2 cont. 3 c.; idem sentit in d. 25, quæst. 4, et in 3, d. 37, q. 36. Idem tenet Henr., Quodlib. 4, q. 28; Adrianus, Quodlib. 5; Abulens., Matt. 23, q. 63; Soto, l. 9 de Just., q. 4, art. 1, et recentiores Theologi omnes, atque etiam moderni Canonistæ, præsertim Navar. in Manuali, cap. 21, n. 28, et in Apolog. de Redditibus ecclesiast., q. 1, monito 69; Covar., l. 1 Variar., c. 17, a principio; et Gutierrez, lib. 2 Canon. quæst., c. 21, n. 8 et sequentibus.

4. *Probatum tota assertio.* — Ratio totius sententiæ facilis est ex dictis; nam in prima parte nulla est dissensio, sed omnes convenimus decimam sustentationis jure naturæ et divino evangelico deberi. Cum autem evangelicum jus jungimus naturali, non existimamus in hac parte esse diversum, quia in lege gratiæ non habemus specialia præcepta judicialia, vel cæremonialia, præter præcepta sacrificii et sacramentorum, et præcepta fidei, sub quibus spiritualis potestas in Ecclesia a Christo relicta, cum obligatione illi obediendi, comprehenditur; sed dicimus hoc naturale præceptum peculiariter fuisse a Christo Domino in evangelio declaratum, confirmatum, et ad usum Ecclesiæ suæ accommodatum, in quibus omnibus nulla, ut dixi, dissensio est. Deinde, loquendo in rigore de decima quoad quotam, et de proprio præcepto legis divinæ naturalis, evidentissimum est non esse nunc in Ecclesia hoc præceptum juris divini in hoc sensu, quia ex natura sua tale non est, et in hoc tempore non habet aliam naturam, neque est nunc peculiaris aliqua ratio naturalis, quæ per se sola convincat magis esse debitam clericis decimam partem fructuum, quam octavam, vel duodecimam, et sic de aliis. Ac denique usus ipse ostendit non esse hoc naturale præceptum, cum non eodem modo in omnibus Ecclesiæ provinciis servetur, idque sine peccato, ut postea videbimus.

5. *Præceptum decimarum non est idem, quod legis veteris.* — Si vero sit sermo de jure divino positivo, duobus modis intelligi potest, decimam quotam esse nunc de hoc jure divino. Primo, quia illudmet præceptum, quod populo Israel fuit datum, adhuc durat, ita ut ex vi illius obligentur nunc fideles. Et in hoc sensu id sentire hæreticum esset, quia de fide est legem illam veterem jam non obligare, maxime quoad cæremonialia et judicialia præcepta, imo nec quoad moralia, quatenus illius erant, sed solum quatenus naturali ratione dictan-

tur. Et ideo Major, in tertio, Canonistarum sententiam quoad hanc partem hæreticam vocavit; quia revera interdum significant obligare nunc illud præceptum, eo ipso, quod non invenitur expresse revocatum, ut videre licet in Rebuffo, et aliis relatis ab ipso, et a nobis supra. Verumtamen non fuit necessaria revocatio, quia illa lex non erat perpetua, sed temporalis; lex autem quæ pro aliquo tempore datur, illo completo, desinit obligare absque alia revocatione; illa autem lex *posita est, donec veniret semen*, ut dicit Paulus, ad Galat. 3; et ideo adveniente Christo, et consummata redemptione, cessavit: *Fuit enim illa lex* (ait Paulus, citato loco) *pædagogus fidelium in Christo; at ubi venit fides, jam non sumus sub pædago.* Et propterea, quod hoc præceptum nunc non obliget in virtute illius legis, evidens argumentum est, quia illa lex non obligabat omnes homines, sed tantum judaicum populum, vel eos qui per circumcisionem ad illum transibant. Hoc autem præceptum nunc obligat de se universum mundum, et non media circumcisione, sed baptis-

mate. 6. *Commodiori modo explicatur illud jus divinum; et impugnatur.* — Alio ergo modo posset hoc jus divinum positivum intelligi, quia illud præceptum divinum ex peculiari Christi confirmatione prorogatum est pro lege gratiæ. Et hic sensus non continet apertum errorem contra fidem, quia, ut est communis sententia divi Thomæ et Theologorum, præcepta judicialia legis veteris, licet, ut erant illius, cessaverint et mortua sint, possunt secundum eandem formam retineri in aliqua republica, si per legitimum principem ferantur. Unde multo magis potuit hoc præceptum a Christo Domino pro sua Ecclesia confirmari, vel potius de novo tradi. Est tamen illa sententia in hoc sensu voluntaria et improbabilis; tum quia nullum habet fundamentum in Evangelio, neque in traditione, aut doctrina Patrum; nam quæ Hostiensis, Innocentius et alii Canonistæ asserunt, ex Greg., Ambrosio, Augustino et Hieronymo relatis apud Gratianum supra, nihil probant; quia non loquuntur de speciali præcepto a Christo dato, sed ab Ecclesia tradito, ad imitationem divinæ legis antiquæ, ut ex Cypriano, et aliis, capite sequenti referemus. Est etiam contra receptam doctrinam Theologorum, quod cum lege nova non sunt a Christo data præcepta judicialia, nec cæremonialia præterquam sacramentorum, et est D. Tho-

mæ 1. 2, q. 108, art. 1 et 2, et Quodlib. 4, art. 13. Relinquitur ergo præceptum hoc, quoad hanc partem, ecclesiasticum esse.

7. *Superracanea distinctio.* — *Decimæ in Ecclesia sunt ad imitationem legis antiquæ.* — Unde etiam constat nullam esse in hoc necessariam distinctionem inter decimas prædiales et personales, si in rigore loquamur, quoad præcepti obligationem; quia si solum considerentur quatenus sunt decimæ sustentationis, sic verius dicunt qui indifferenter asserunt, omnes esse de jure naturali divino, quia etiam illi fideles, qui possessiones non habent, tenentur concurrere ad sustentandos ministros spirituales, si ex labore et actionibus suis habeant unde id facere possint. Si autem loquamur de decimis quoad quotam, neutræ sunt de jure divino quoad obligationem, ut dixi. At vero quoad imitationem, admitti potest distinctio Hostiensis: nam prædiales retentæ sunt in Ecclesia ad imitationem antiqui juris divini, personales vero sine exemplo additæ sunt: cur autem id fecerit Ecclesia, postea videbimus. Atque ita constat quo sensu intelligenda sint jura canonica, quando decimas dicunt esse ex Dei præcepto, vel de jure divino: loquuntur enim de præcepto divino, non quod nunc obliget, sed quod aliquando fuit, et quo primum fuerunt decimæ sub necessitate constitutæ; et quia inde seu exemplo illius sumptum est ecclesiasticum præceptum, ideo etiam hoc per quamdam imitationem divinum dicitur. Sicut solent Patres præceptum Quadragesimæ servandæ divinum vocare, quia exemplum ejus in Domino præcessit, ut est apud Ambrosium, serm. 31 in 4 Dom. Quadrag., et per nonnulla capita de Cons., d. 5. Unde allegata jura præsertim loqui videntur de prædialibus decimis; nam personales neque isto modo dici possunt de jure divino, nisi nimis remote, et per quamdam similitudinem rationis.

8. *Ultima assertionis pars confirmatur.* — Addidi vero in fine assertionis modum alium utrisque decimis prædialibus et personalibus communem, quo possunt omnes dici esse jure divino evangelico, non actu, sed potestate, seu in radice. Quod utile est ad intelligendum per quam potestatem potuerit hæc determinatio decimarum quoad quotam in Ecclesia fieri: dicimus enim hoc pertinere ad potestatem spiritualem Ecclesiæ, non ad temporalem, seu civilem. Quod certum de fide est, quia disponere de spiritualibus, et de spiritualibus annexis, ad spiritualem potesta-

tem pertinet, non ad temporalem, ut in materia de legibus, et in peculiari tractatu de immunitate Ecclesiæ latius diximus; jus autem decimarum spirituale est, et decimæ ipsæ spiritualibus sunt annexæ; ergo taxatio, seu determinatio illarum ad spiritualem potestatem spectat. Unde etiam omnes causæ decimales ecclesiasticæ sunt, ut est indubitatum. Ac denique decimæ ipsæ peculiari titulo sunt bonæ Dei; et ideo tota cura et providentia circa illas ad dispensatores Dei per Christum constitutos pertinet. Ergo determinatio decimæ quoad quotam, in tempore legis gratiæ, actus est spiritualis potestatis. Hæc autem potestas supernaturalis est, et ab ipso Christo immediate data, et instituta in Ecclesia sua; ergo hæc determinatio peculiari modo trahit originem a jure divino evangelico, saltem radicaliter, seu potestative. Hac ergo ratione possunt etiam dici decimæ aliquo modo de jure divino. Adde, postquam hoc jus decimarum in Ecclesia constitutum est, decimas deberi Dei in ministris suis, et hac ratione jam peculiari modo pertinere ad jus divinum. Item decimæ sunt res sacræ ac religiosas, et jus percipiendi illas spirituale est, et ad divinum cultum pertinet, et ideo hac etiam ratione divinum appellari potest, id est, jus Deo ipsi comparatum.

9. *Potestatem determinandi quotam decimæ, de jure divino residere in Summo Pontifice.* — Atque hinc obiter constat hanc potestatem determinandi quotam decimæ, primo ac perse residere in Summo Pontifice, et jure divino soli illi immediate convenire; quia tota potestas spiritualis, quæ est in Ecclesia, in illo solo est immediate ex divino jure, aliis vero per ipsum communicatur, ut nunc suppono; est enim sermo de potestate spiritualis jurisdictionis et gubernationis, non de potestate ordinis; sub illa autem generali potestate comprehenditur hæc, de qua nunc tractamus. Quoad usum vero hujus potestatis, advertendum est quod licet per se primo pertineat ad Pontificem, præsertim respectu totius Ecclesiæ universalis, tamen in his quæ ipse non prohibet, vel si ipse non præveniat, modum et ordinem universalem in hac determinatione constituendo, ad unumquemque Episcopum in sua diocesi pertinere, hujusmodi facere determinationem, et consequenter etiam potuisse unumquemque Episcopum decimam in sua diocesi imperare, etiamsi pro tota Ecclesia non esset lex lata per Pontifices, vel generalia Concilia, dummodo (ut dixi) non esset prohibitorium. Quia unusquisque Episcopus potest in

sua diocesi facere omnia quæ ad convenientem spiritualem administrationem pertinent, in his quæ sibi per Pontificem prohibita, aut limitata non sunt; inter hæc autem continetur decimarum determinatio; sed in eo casu, ut supponimus, nulla esset prohibitio; ergo. Quantam vero potestatem circa hoc habeant nunc Episcopi, infra declarabimus. Difficultates etiam quæ circa hoc præceptum occurrere possunt, in sequenti capite elucidabuntur.

CAPUT XI.

AN DETERMINATIO DECIMARUM CONVENIENTI RATIONE IN TEMPORE LEGIS GRATIÆ FACTA SIT.

1. *Prima ratio dubitandi.* — *Secunda ratio.* — *Tertia ratio.* — Ratio dubitandi esse potest, quia hæc determinatio facta est ad imitationem legis veteris: non est autem eadem proportio inter hoc tempus et illud, hanc legem et illam, et ideo non videtur servata æquitatis ratio. Declaratur minor, primo, quia in populo Israelitico ex duodecim tribubus una integra erat sacerdotalis, et ita fere servatur proportio inter partem decimam fructuum, et partem duodecimam totius gentis; at vero in Ecclesia, non duodecima, nec vigesima pars fidelis populi pertinet ad clerum, seu brachium ecclesiasticum; ergo non cum debita proportione imperatur, sed sufficeret vigesima vel trigesima. Secundo, est alia magna differentia, nam in lege veteri non sunt datæ possessiones tribui Levi in terra promissionis, et ideo etiam sine causa ministerii quodammodo debebatur illi tribui aliquis census vel subsidium loco possessionum. Nam licet receperit civitates cum suburbiis usque ad mille passus, tamen civitates solum erant ad habitandum, et suburbia non poterant deservire ad sustentationem, sed ad summum ad quamdam civium commoditatem, et necessariam recreationem; ergo debebantur illis alimenta, si prædia denegabantur. At nunc ecclesiastici omnes possunt habere, et multi habent divitias, et possessiones temporales æque ac laici; ergo non est in eis eadem adæquata ratio, ut persolvantur ipsis decimæ; ergo neque ipsa quota stipendii debuit esse æqualis. Tertio, est aliud discrimen supra indicatum, quia in lege veteri solum imperabantur decimæ prædiales, nunc autem etiam personales, juxta c. *Decimæ*, 16, q. 1, cum similibus, quod videtur nimium rigorosum. Præsertim cum ministri

Evangelii debeant liberalius donare quod gratis acceperunt, esseque minus affecti ad hæc temporalia, quam fuerint Levitici sacerdotes.

2. *Hæreticorum error.* — *Aliquorum Doctorum sententia.* — In hac re graviter erravit Erasmus in annotationibus ad novum Testamentum, nam ausus est dicere exactionem decimarum esse tyrannidem. Referuntur etiam quidam hæretici, vocati Fratricelli, qui dixerunt decimas non esse solvendas his clericis, qui paupertatem Apostolicam non profitentur. Ita refert Turrecrem., in Summa, de Ecclesia, lib. 4, p. 2, c. 37; et in eodem errore fuerunt Pseudoapostoli, ut refert Guido Carmelita, et Castro lib. 4 de Hæreticis, verb. *Decimæ*. Fundamenta hujus erroris vel sunt eadem, quæ in ratione dubitandi indicata sunt, vel etiam supponunt alium errorem, scilicet, clericos et sacerdotes legis gratiæ esse prohibitos jure divino, ne possint habere rerum temporalium dominium, de quo errore nunc dicendum non est, nam spectat ad proprium tractatum de Sacramento ordinis et statu ecclesiastico. Aliqui etiam catholici Doctores, moti fortasse conjecturis propositis, existimant necessarium, ad justificandam hanc institutionem decimarum in lege gratiæ, dicere non eo fine imperari decimas, ut in dominium sacerdotum transferantur, sed ut dispensationi eorum committantur, ita ut ex illis congruam et decentem pro ratione status sustentationem accipiant, et ecclesiarum usibus ac sumptibus provideant, et reliqua quæ superflua fuerint, pauperibus erogent.

3. *Ecclesiasticum præceptum de decimis quoad quotam juste institutum.* — *Confirmatio.* — Dicendum vero imprimis est, præceptum hoc, etiam prout ecclesiasticum est, quoad quotam juste ac convenienter institutum et latum fuisse. Assertio est de fide, ad quam probandam sufficiunt jura et Concilia supra citata. Sufficit etiam auctoritas et consensus universalis Ecclesiæ, quæ errare non potest in moribus, et præsertim in re tam gravi. Confirmatur vero hoc amplius ex antiquitate hujus institutionis. Nam illius meminit Clem. Rom., lib. 2 Constit. Apost., c. 25, dicens: *Quæ secundum Dei mandatum tribuuntur, decimas dico et primitias, insumat Episcopus et homo Dei*, et lib. 8, c. 30, idem dicit. Item Cyprian. epist. 34, in fine, et clarius ep. 66, prius commemorat veteris legis institutum: *Quod, inquit, fiebat de auctoritate et dispositione divina, ut qui operationibus divinis in-*

